

1.čtení: J 1,1-18**3.čtení (poslání): G 6,7b-10****2.čtení (základ kázání): Fp 2,5-11**

Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán.

O Vánocích jsme si připomněli a oslavili narození Spasitele Ježíše Krista. Sluší se povědět víc o tom, kdo vlastně přišel jako to narozené dítě v Betlémě a co to pro nás znamená, co znamená jeho příchod a jednání mezi lidmi. Dobře na to odpovídají přečtená slova apoštola Pavla. Vlastně nebyla tak úplně Pavlova – je to staro-křesťanský hymnus, báseň k oslavě Ježíšova jména. Pavel ji asi přijal už jako starší a zapracoval ji do svého listu Filipskému sboru.

Podobné oslavné básně a písně bývaly tehdy psány k počtě pohanských bohů, různých hrdinů a samozřejmě panovníků. Hodně se přitom nadsazovalo, ty osoby měly být slavné a vznešené, proto měli často lidé vlastnosti, jaké ani mít nemohou. Nestávalo se to jen ve starověku, mnozí něco takového pamatujeme. Ale kdo by se odvážil oslavit vládce tak, jak je v našem textu oslaven Syn Boží, dopadl by asi špatně.

„Způsobem bytí byl roven Bohu...“ – tak to by se ještě hrdinům a vládcům líbilo. Tehdy se panovníci nechávali oslavovat jako bohové. Dnes tak může být nazván třeba nějaký sportovec. To ani nemluvím o tzv. kultu osobnosti. Ale Ježíš Kristus na své rovnosti s Bohem nelpěl, on se dobrovolně snížil. A to nejen tím, že opustil své možnosti a přijal podobu a úděl člověka. On podstoupil i smrt na popravišti a tak byl ponížěn a uražen ještě také mezi lidmi. Svět oslavuje úspěch, průraznost, slávu. Ježíš to odmítl.

V naší básni je oslavován Boží Syn, který přišel na svět jako jeden z nás, dobrovolně se zřekl své moci a přijal ponížení. V tom se životní cesta a myšlení Kristových vyznavačů a lidí bez křesťanské víry naprosto odděluje.

Řekl jsem: životní cesta – tedy nejen smýšlení, názor o správnosti, ale také praxe. Přečtený hymnus je uveden slovy: „Necht' je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.“ Nemá to být jen oslavná píseň – i když to samozřejmě také, ale současně je výzvou a návodem.

Který z hrdinů a vládců dávných věků nebo dneška by si opravdu přál, aby ho napodobovali obyčejní lidé? Aby smýšleli jako on? Patrně by těžko snášeli představu, že by se ti neschopní prostřádkové dostali tak daleko a vysoko jako oni. Urážela by je taková možnost a ohrožovala – vždyť mezi silnými a mocnými tohoto světa zuří konkurenční boj. Náš Pán to naopak chce a zve nás na svou cestu. Vůbec se nemusíme rozpakovat usilovat o to, být jako on.

Vlastně proto se tehdy narodilo dítě v Betlémě v rodině obyčejných lidí. On nám šel naproti. Lidé by se jakoukoli silou a mocí, ani chytrostí a vzděláním k Bohu nedostali. Proto Bůh sestoupil mezi nás a ukázal sám na sobě úzkou cestu místo široké a pohodlné. Křesťanská pokora sahá svými kořeny až k samému Ježíši Kristu, dobrovolně poníženému, abychom my, obyčejní lidé mohli být vyvýšeni spolu s ním.

Čím opravdověji jsme s ním spojeni, tím víc ustupuje pýcha, tvrdost a povýšenost mezi námi. Tím méně na sebe narážíme, tím méně si ubližujeme, tím víc si rozumíme, tím silnější je láska mezi námi. Čím méně prosazujeme sami sebe proti druhým, tím víc místa má mezi námi Kristus. Vždyť ani dnes se neprosazuje bezohlednou silou, ale láskou, která proměňuje srdce a smýšlení. Ta láska není agresivní, ale je nakažlivá, boří předsudky, rozpouští pýchu.

„Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno,...“ Kristova cesta dobrovolného sebezapření končí nejvyšší možnou slávou – jméno nad každé jméno označuje něco, co nemůže být nikým a ničím překonáno. Jinde je řečeno: Pán pánů a Král králů. Bylo by jen správné a krásné, kdyby už platilo, že se před jménem Ježíšovým skloní každé koleno k Boží slávě. Cesta k tomu, pokud jde o nás, vede takovým smýšlením, jako v Ježíši Kristu. Jeho láskou mezi námi i k druhým lidem. Sebezapřením, když to přinese Boží pokoj mezi lidmi. Pak můžeme slovem a skutkem vyznávat k slávě Boží: „Ježíš Kristus je Pán!“ On také je a bude Pánem pro nás a mezi námi. Jeho sláva nemusí být zatím nápadná, ale je jistá a my na ní máme podíl.

Pane, vážíme si toho, že nás zveš za sebou, že si přeješ, abychom napodobovali tvé smýšlení. Prosíme, veď nás svým svatým Duchem, abychom neodbočili z tvé cesty i kdyby se nám zdála nepřijemná a neužitečná. Prosíme o důvěru ve smysl tvého vedení a lásku mezi námi.

Amen